



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 266/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 75/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], o d m i e t a
ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ku ktorému malo dôjsť postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 75/2002 (ďalej len „konkurzné konanie“).

2. Zo sťažnosti, ako aj z vyžiadaného vyjadrenia predsedu krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka ako veriteľ ██████████ (ďalej len „úpadca“) si po vyhlásení konkurzu 11. decembra 2002 uplatnila v rámci konkurzného konania svoju pohľadávku vo výške 16 605 Sk v zákonom ustanovenej lehote pod poradovým č. 8. Prihlásená pohľadávka sťažovateľky bola na prieskumnom pojednávaní uznaná v rozsahu 16 605 Sk a zaradená do I. triedy na účely rozvrhu. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že krajský súd nekoná v jej veci efektívne, keďže konkurzné konanie trvá už viac ako 14 rokov a 11 mesiacov a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

3. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka je toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom, a tým aj k porušovaniu ňou označených práv, a preto žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo ██████████ na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č.k. 7K 75/2002 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 7K 75/2002 konal bez zbytočných prietáhov.

3. ██████████ priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky [REDACTED] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

4. Ústavný súd v okolnostiach danej veci považoval za vhodné vyžiadať ešte v prípravnej fáze konania spisový materiál krajského súdu týkajúci sa namietaného konkurzného konania. Tento bol spolu s vyjadrením jeho predsedu a prehľadom úkonov vykonaných v namietanom konkurznom konaní doručený ústavnému súdu 18. júna 2018. Vo svojom vyjadrení krajský súd v stručnosti uviedol nasledujúci prierez konkurzným konaním:

„Dňa 11. 12. 2002 bol Krajským súdom v Bratislave vyhlásený konkurz na majetok [REDACTED] a dňa 24. 2. 2003 sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie za účelom preskúmania prihlásených nárokov konkurzných veriteľov. Po skončení prieskumného pojednávania sa konala schôdza veriteľov, ktorá schválila plán speňazovania majetku úpadcu zapísaného do konkurznej podstaty. Pohľadávka veriteľa pod [REDACTED] [REDACTED], bola uznaná správcom konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní v sume 16.605 Sk, t. j. 551,18 € so zaradením do 1. triedy na účely rozvrhu.

V priebehu nasledujúcich rokov 2003 až 2010 bol speňazovaný majetok z podstaty a v rokoch 2003 až 2015 boli vedené na tunajšom súde tzv. incidenčné spory (žaloby), vyplývajúce z popretia pohľadávok veriteľov správcom na prieskumnom pojednávaní, ako aj spory (žaloby) excindačné, vedené za účelom vylúčenia majetku z konkurznej podstaty úpadcu. Voči správcovi však boli vedené aj spory na okresných súdoch v rámci Slovenskej republiky...

...

Podaním zo dňa 19. 07. 2010 v správe o štádiu konania a o svojej činnosti oznámil správca súdu, že má:

- jeden neskončený spor ohľadom určenia pravosti pohľadávky proti podstate uplatnenej veriteľom: Colný úrad Trenčín (prerokované následne na Colnom riaditeľstve

pod sp. zn. 26961/2010, ktorý postúpil vec z dôvodu zložitosti Ministerstvu financií Slovenskej republiky);

- na Okresnom súde Trenčín je vedená žaloba voči správkyňi o náhradu škody pod sp. zn. 11C/37/2005;

- na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/349/2005 je vedená žaloba s úpadcom (správcom) voči [REDAKOVANÉ], o zaplatenie 15.511 € (pozn. súdu - skončené v roku 2012);

- pod sp. zn. 5Cbi/9/2006 je vedená excindačná žaloba (boli podané tri, dve sú ukončené) o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, prerušené až do skončenia sporu sp. zn. 2C/2/2009, vedenom na Okresnom súde v Skalici (pozn. súdu - obidva spory boli skončené v roku 2011).

Podaním zo dňa 19. 12. 2011 správca súdu oznámil, že spor ohľadom určenia pravosti pohľadávky proti podstate, uplatnenej veriteľom: Colný úrad Trenčín, bol prerokovaný na Colnom riaditeľstve pod sp. zn. 26961/2010, postúpený z dôvodu zložitosti Ministerstvu financií Slovenskej republiky. V roku 2014 - skončený spor s Colným úradom o pohľadávku proti podstate. Predloženie konečnej správy hodlal správca predložiť do 15. 03. 2015.

Z dôvodu, že správca konkurznej podstaty súdu nepredložil konečnú správu v zmysle ustanovenia § 29 ZKV, súd mu nariadil povinnosť predložiť konečnú správu opatrením č. k. 7K 75/2002-1376 zo dňa 12. 05. 2015 pod následkom uloženia poriadkovej pokuty pre prípad nesplnenia nariadenia súdu. Uznesenie o uložení pokuty v sume 300 € bolo vydané pod č. k. 7K 75/2002-1377 zo dňa 09. 06. 2015.

V období rokov 2015 až 2016 boli predkladané pohľadávky proti podstate veriteľom [REDAKOVANÉ], ktoré správca neuznal, a preto boli veriteľovi postupne zasielané výzvy na podanie žaloby v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 ZKV.

Konečná správa správcu bola predložená súdu dňa 08. 07. 2016 a schválená bola uznesením Krajskému súdu v Bratislave sp. zn. 7K 75/2002 zo dňa 19. 09. 2016, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 10. 2016.

Od tohto obdobia správca konkurznej podstaty úpadcu pristúpil k zaslaniu výziev konkurzným veriteľom, na predloženie overených oznámení o bankovom spojení, za účelom možnosti poukázať finančné čiastky, ktoré im bude hrať správca po vydaní rozvrhového

uznesenia. Z celkového počtu 370 prihlásených konkurzných veriteľov, súd po strate postavenia účastníka konkurzného konania z dôvodu popretia pohľadávky a nepodania incidenčnej žaloby, ev. neúspechu v spore, eviduje v súčasnosti 358 konkurzných veriteľov.

Vzhľadom k obchodným aktivitám úpadcu, bolo v konkurznom konaní množstvo prihlásených veriteľov zo zahraničia, a to najmä zo Spolkovej republiky Nemecko a Českej republiky, ale tiež z Talianska, Rakúska, Turecka, Portugalska a Dánska.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné preveriť možnosť realizovania úhrad na správny bankový účet oprávneným konkurzným veriteľom v zmysle budúceho vydaného rozvrhového uznesenia, prípade poukázať finančné čiastky, pripadajúce na veriteľov, ktorí zanikli bez právneho nástupcu, do notárskej úschovy.

Okrem toho uviedol, že „pri spracovaní rozvrhového uznesenia ... s množstvom tuzemských a zahraničných veriteľov, je potrebné pristupovať s náležitou opatrnosťou, nakoľko sa v prípade rozvrhového uznesenia o vyplatení finančných prostriedkov veriteľov jedná o exekučný titul, pričom súd a správca konkurznej podstaty nesú zodpovednosť za jeho obsahovú správnosť, ako aj vykonateľnosť tohto rozhodnutia.

Podaním zo dňa 08. 06. 2018, doručeným súdu elektronickou poštou (č. l. 1527-1536) predložil správca konkurznej podstaty úpadcu predbežnú, prvú finálnu verziu návrhu na vydanie rozvrhového uznesenia. Rozvrhové uznesenie súd vydá neodkladne po dopracovaní predloženého návrhu správcom ohľadom plnení do notárskej úschovy a súdnej kontroly.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konkurznom konaní. Porušenie svojich práv vidí konkrétne v neefektívnom postupe krajského súdu, ktorý podľa jej názoru *„nevyužil včas všetky zákonom ustanovené procesné oprávnenia (právomoci) smerujúce k splneniu (vynúteniu splnenia) zákonných, resp. uložených povinností správcu konkurznej podstaty“*.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane právne zastúpená, sa v texte sťažnosti obmedzila iba na tvrdenie o celkovej dĺžke konania a nekonkretizovala dôvody, ktoré by mali svedčať v prospech záveru o existencii zbytočných prietahov v konaní (nešpecifikovala napríklad konkrétne obdobia nečinnosti konajúceho súdu, resp. jeho neefektívnu činnosť a pod.). Už len absencia odôvodnenia sťažnosti môže sama osebe založiť dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Napriek tomu sa ústavný súd zaoberal možnosťou vzniku zbytočných prietahov v konkurznom konaní z hľadiska efektivity procesných úkonov v kontexte s celkovou dĺžkou konania v trvaní 14 rokov a 11 mesiacov.

13. Na preskúmané konkurzné konanie sa v celom jeho priebehu vzťahuje zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“).

14. Z § 1 zákona o konkurze a vyrovnaní vyplýva, že účelom tohto zákona je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, voči ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňazenia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výtazku tohto speňazenia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili.

15. Ústava z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Výnimkou nie je ani konkurzné konanie, ktoré je vnímané ako osobitný druh civilného súdneho konania. Sťažovateľke tak ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože sa prihlásením svojej pohľadávky

stala účastníkom konkurzného konania. Ide o pomerne zložité konanie, a to vzhľadom na jeho predmet a špecifickú skutkovú a právnu povahu.

16. Ústavný súd posudzoval danú vec aj so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania, t. j. v „jeho veci“.

17. Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o sťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania. Vzhľadom na uvedené ale podľa názoru ústavného súdu nemožno postup konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní posudzovať rovnako rigorózne, ako to je v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uplatňuje výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“.

18. Úlohou ústavného súdu nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných prietáhov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

19. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní). V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu

možno hovoriť o priet'ahoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

20. Vo veci, v ktorej sa o ústavnú ochranu uchádza sťažovateľka, je potrebné najskôr poukázať na skutkovú zložitnosť napadnutého konania, ktorá je daná množstvom veriteľov (i zahraničných), ktorí si prihlásili pohľadávky do konkurzu. Čo sa týka priebehu samotného konkurzu, speňaženie majetku konkurznej podstaty prebehlo v období rokov 2003 až 2010, ktoré charakterizuje početnosť úkonov krajského súdu, ako aj správcu v súvislosti so speňažovaním podstaty. Avšak namietané konanie výrazne spomalilo incidenčné spory vyplývajúce z popretia pohľadávok veriteľov správcom, ako aj excindačné žaloby vedené na účel vylúčenia majetku z konkurznej podstaty úpadcu (v období rokov 2003 až 2015). Bez ich právoplatného ukončenia vo všeobecnosti nie je možné uskutočniť rozvrh výt'azku a ukončiť konkurz. Za obdobie, o ktoré sa predĺžilo konkurzné konanie v dôsledku paralelného vedenia týchto súdnych sporov, nemôže niesť krajský súd zodpovednosť, keďže na ich priebeh nemal žiaden dosah. Ústavný súd zistil, že krajský súd v rámci svojej dohľadovej činnosti vykonával mnohé procesné úkony a využíval všetky jemu dostupné prostriedky nápravy. V tomto smere pristúpil napríklad i k uloženiu poriadkovej pokuty vo výške 300 € správcovi z dôvodu, že mu nepredložil konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov po speňažení majetku z podstaty v zmysle § 29 zákona o konkurze a vyrovnaní. Konečná správa správcu bola predložená konkurznému súdu 8. júna 2016 a krajský súd ju schválil uznesením sp. zn. 7 K 75/2002 z 19. septembra 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. októbra 2016. Následne krajský súd pokračoval v napadnutom konkurznom konaní a aktívne vyzýval správcu na predloženie zoznamu veriteľov na účely rozvrhu. Vzhľadom na to, že správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd, dôkladne v tejto poslednej fáze preveruje okrem iného aj identifikačné údaje veriteľov. Výsledkom overovacieho procesu bola informácia, že

u väčšiny veriteľov je predpoklad zloženia súm do notárskej úschovy. Tieto skutočnosti bezprostredne predchádzajú vydaniu rozvrhovaného uznesenia, následnému uspokojeniu konkurzných veriteľov a ukončeniu konkurzu. Aktuálne je teda konkurzné konanie v jeho záverečnom štádiu, keď bol krajskému súdu 8. júna 2018 predložený návrh na vydanie rozvrhového uznesenia.

21. Ústavný súd si je vedomý, že dĺžka napadnutého konkurzného konania s poukazom na očakávania spojené so splnením pohľadávky, ktorú si sťažovateľka v konkurznom konaní uplatnila, sa javí byť neprimerane dlhá. Doterajšia celková dĺžka napadnutého konania však nie je dôsledkom nedostatočného výkonu dohľadu krajského súdu nad činnosťou správcu konkurznej podstaty či nedostatočného prijímania adekvátnych opatrení, ako to tvrdí sťažovateľka, ale najmä dôsledkom prirodzeného procesu, ktorým konkurzné konanie prechádza na účel usporiadania majetkových pomerov úpadcu (čo si vzhľadom na paralelne vznikajúce súdne spory vyžaduje dlhší čas než v iných súdnych konaniach), a to všetko s cieľom dosiahnuť uspokojenie čo najväčšieho počtu veriteľov (i sťažovateľky), ku ktorému postup krajského súdu aktuálne smeruje.

22. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

23. V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

24. Po zhodnotení už uvedeného v kontexte s obsahom sťažnosti, ktorej chýba sťažnostná argumentácia (ako aj s prihliadnutím na výšku pohľadávky prihlásenej sťažovateľkou do konkurzu), ústavný súd dospel k záveru, že iba samotná dĺžka

doterajšieho priebehu konkurzného konania, na ktorú sťažovateľka v sťažnosti poukazuje, nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie existencie zbytočných prietáhov v takom špecifickom konaní, akým je konkurzné konanie. Ústavný súd nezistil v napadnutom konaní zavinené prietahy spôsobené krajským súdom. Naopak, charakter procesných úkonov a ich efektívnosť sa prejavila v tom, že aktuálne sa konkurzné konanie nachádza v jeho záverečnej fáze – prípravy rozvrhového uznesenia. Za týchto okolností by ingerencia ústavného súdu znamenala duplicitné poskytnutie ochrany právam sťažovateľky, ktorých porušenie namieta. Primárnym účelom ústavnej sťažnosti je totiž poskytnutie ochrany právam v prípadoch, v ktorých ostatné právne prostriedky nápravy zlyhali, resp. nevedli k náprave. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Z týchto dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľky sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018